

ĢENERĀLADVOKĀTA FILIPA LEŽĒ [*PHILIPPE LÉGER*]

SECINĀJUMI,

sniegti 2006. gada 23. martā¹

1. Šī lieta ir par apelāciju, ko ierosinājuši Meca-Medins [*Meca-Medina*] un Maicens [*Majcen*]², apstrīdot Eiropas Kopienu Pirmās instances tiesas 2004. gada 30. septembra spriedumu lietā *Meca-Medina* un *Majcen*/Komisija³, ar kuru tā noraidīja viņu prasību atcelt Eiropas Kopienu Komisijas 2002. gada 1. augusta lēmumu⁴, ar kuru noraidīta prasītāju iesniegtā sūdzība saskaņā ar Regulas Nr. 17⁵ 3. pantu pret Starptautisko Olimpisko komiteju⁶.

konkurences noteikumiem (EKL 81. un 82. pants) un pakalpojumu sniegšanas brīvību (EKL 49. pants).

I — Prāvas priekšvēsture⁸

2. Savā sūdzībā prasītāji apstrīdēja noteiktu SOK pieņemtu un Starptautiskās Peldēšanas federācijas⁷ ieviestu noteikumu, kā arī dopinga kontroles prakses saderību ar Kopienas

3. Pēc pozitīvas dopinga pārbaudes uz nandrolonu⁹ prasītājus ar *FINA* Dopinga komisijas 1999. gada 8. augusta lēmumu atstādīnāja uz četriem gadiem. Sporta šķirējtiesa, kurā tika celta prasītāju prasība pret šo lēmumu, 2000. gada 29. februārī atstāja spēkā šo atstādīnāšanu pirms šī lēmuma vēlreizējas pārskatīšanas un pēc tam soda samazināšanas uz diviem gadiem ar šķirējtiesas 2001. gada 23. maija nolēmumu.

1 — Oriģinālvaloda — franču.

2 — Turpmāk tekstā — "prasītāji".

3 — T-313/02 (Krajums, II-3291. lpp.), turpmāk tekstā — "apstrīdētais spriedums".

4 — Lieta *COMP/38158 Meca-Medina* un *Majcen/SOK*, turpmāk tekstā — "strīdīgais lēmums", kas pieejams internetā: <http://europa.eu.int/comm/competition/antitrust/cases/decisions/38158/fr.pdf>.

5 — Padomes 1962. gada 6. februāra Regula Nr. 17 Pirmā Regula par Līguma [81.] un [82.] panta īstenošanu (OV 1962, 13, 204. lpp.).

6 — Turpmāk tekstā — "SOK"

7 — Turpmāk tekstā — "FINA"

8 — Attiecībā uz sīkaku informāciju par prāvas priekšvēsturi jāatsaucas uz Pirmās instances tiesas sniegto izklāstu apstrīdētā sprieduma 1.–34. punktā.

9 — Nandrolons ir anaboliska viela, ko aiziedz Olimpiskās kustības antidopinga kodekss.

4. Ar 2001. gada 30. maija vēstuli prasītāji iesniedza sūdzību Komisijā saskaņā ar 3. pantu Regulā Nr. 17, norādot uz EKL 81. un/vai 82. panta pārkāpumu. Viņi it īpaši norādīja, ka 2 nanogramu (ng) uz urīna mililitru (ml) pieļaujamās robežas noteikšana (turpmāk tekstā — “strīdīgais tiesiskais regulējums”) ir saskaņota darbība starp SOK un 27 tās akreditētajām laboratorijām. Prasītāji uzskata, ka šīs prakses neatbilstību konkurences noteikumiem turklāt pastiprina tas, ka par sporta strīdu izskatīšanu atbildīgās institūcijas nav pietiekami neatkarīgas no SOK.

5. Ar strīdīgo lēmumu Komisija noraidīja prasītāju sūdzību, uzskatot, ka strīdīgais tiesiskais regulējums nebija pretrunā EKL 81. un 82. pantā paredzētajam aizliegumam¹⁰.

II — Prasība Pirmās instances tiesā un apstrīdētais spriedums

6. Ar prasības pieteikumu, kas Pirmās instances tiesas kancelejā iesniegts 2002. gada

11. oktobrī, prasītāji cēla prasību atcelt strīdīgo lēmumu, pamatojoties uz EKL 230. panta ceturto daļu.

7. Savas prasības atbalstam prasītāji norādīja trīs prasības pamatus par to, ka Komisija ir pieļāvusi acimredzamas kļūdas novērtējumā, pirmkārt, SOK kvalificēšanā, otrkārt, strīdīgā tiesiskā regulējuma izvērtēšanā, ņemot vērā Tiesas spriedumā lietā *Wouters* u.c.¹¹ ieviestos kritērijus, un, treškārt, EKL 49. panta piemērošanā.

8. Pirmās instances tiesa noraidīja šo prasību, secinot, ka šie trīs pamati nebija pamatoti, un piesprieda prasītājiem segt savus tiesāšanās izdevumus, kā arī atlīdzināt Komisijas tiesāšanās izdevumus.

III — Process Tiesā un prasījumi apelācijā

9. Ar prasības pieteikumu, kas Tiesas kancelejā iesniegts 2004. gada 22. decembrī, prasītāji ierosināja šo apelāciju.

¹⁰ — 72. un 73. punkts.

¹¹ — 2002. gada 19. februāra spriedums lietā C-309/99 (*Recueil*, I-1577. lpp.).

10. Viņi prasa atcelt apstrīdēto spriedumu un piespriest Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus abās instancēs. Turklāt viņi lūdz Tiesai apmierināt prasījumus, kurus viņi bija iesnieguši Pirmās instances tiesā.

11. Komisija, kas ir atbildētāja, kā galveno prasību izvirza noraidīt apelācijas sūdzību un, pakārtoti, noraidīt prasību atcelt tiesību aktu, kas celta pret strīdīgo lēmumu. Turklāt Komisija lūdz piespriest prasītājiem atlīdzināt tiesāšanās izdevumus abās instancēs.

12. Somijas Republika — persona, kas iestājusies lietā pirmajā instancē — prasa noraidīt apelācijas sūdzību.

14. Pirmkārt, viņi pārmet Pirmās instances tiesai, ka tā kļūdaini ir interpretējusi Tiesas judikatūru, kas izriet no spriedumiem lietā *Walrave* un *Koch*¹², lietā *Bosman*¹³ un apvienotajās lietās *Deliège*¹⁴, jautājumā par EKL 39. un 49. panta piemērošanu sportu reglamentējošajam tiesiskajam regulējumam. Otrkārt, viņi apstrīd Pirmās instances tiesas novērtējumu, saskaņā ar kuru antidopinga tiesiskais regulējums ir tikai un vienīgi sportu reglamentējošs noteikums, kuram tādēļ nav piemērojams EK ligums. Treškārt, prasītāji uzskata, ka Pirmās instances tiesa pieļāva kļūdu, nolemjot, ka attiecīgajam tiesiskajam regulējumam nav nekā kopīga ar jebkādiem saimnieciskiem apsvērumiem un tam nav piemērojams EKL 49., 81. un 82. pants. Ceturtkārt, viņi pārmet Pirmās instances tiesai, ka tā uzskatīja, ka nebija jāizvērtē strīdīgais tiesiskais regulējums, ko veica Komisija, ņemot vērā analīzes metodi, kas ieviesta iepriekš minētajā spriedumā lietā *Wouters* u.c.

A — Par pirmo pamatu

IV — Par apelāciju

13. Neskatoties uz to, ka apelācijas sūdzībā ir norādītas precīzas atsauces uz apstrīdētā sprieduma punktiem, tā ir ļoti neskaidra. Izlasot to, es pieņemu, ka prasītāji izvirza četrus pamatus.

15. Izvirzot pirmo pamatu¹⁵, prasītāji kritizē Pirmās instances tiesas sniegto Tiesas judikatūras, kas izriet no iepriekš minētajiem spriedumiem lietā *Walrave* un *Koch*, lietā

12 — 1974. gada 12. decembra spriedums lietā 36/74 (*Recueil*, 1405. lpp.).

13 — 1995. gada 15. decembra spriedums lietā C-415/93 (*Recueil*, I-4921. lpp.).

14 — 2000. gada 11. aprīļa spriedums apvienotajās lietās C-51/96 un C-191/97 (*Recueil*, I-2549. lpp.).

15 — Apelācijas sūdzība (21.–32. punkts).

Bosman, kā arī apvienotajās lietās *Deliège*, jautājumā par EKL 39. un 49. panta piemērošanu sportu reglamentējošajam tiesiskajam regulējumam interpretāciju apstrīdētā sprieduma 40. un 41. punktā.

16. Prasītāji apstrīd vispirms Pirmās instances tiesas vērtējumu, saskaņā ar kuru EKL 39. un 49. pantā paredzētais aizliegums neattiecas uz noteikumiem, kas reglamentē tikai sportu un kuriem nav nekādas saistības ar saimniecisku darbību. Viņi uzskata, ka Tiesa nekad nav atzinusi šādu vispārēju izslēgšanu iepriekš minētajā spriedumā lietā *Walrave un Koch*. Tā, tieši pretēji, ierobežoja šo izņēmumu attiecībā uz sporta komandu sastāva izveidošanu. Turpinājumā prasītāji norāda, ka vienīgi tādi noteikumi, kuri izriet no sporta spēļu rakstura un īpašā konteksta un kuri līdz ar to ir sporta sacensību organizēšanas un veiksmīgas norises neatņemama sastāvdaļa, var tikt uzskatīti par noteikumiem, kas reglamentē tikai sportu.

17. Tāpat kā Komisija un Somijas Republika, uzskatu, ka Pirmās instances tiesa ir pareizi piemērojusi Tiesas judikatūru¹⁶.

18. Tiesa pastāvīgi uzskata, ka, ņemot vērā Eiropas Kopienas mērķus, Kopieniu tiesības

attiecas uz sportu tikai tiktāl, ciktāl tas ir saimnieciska darbība EKL 2. panta izpratnē. Gadījumos, kad sportam ir algota darba vai apmaksāta pakalpojuma sniegšanas forma (tāda, piemēram, ir profesionālo vai pusprofesionālo futbola spēlētāju darbība), tas ietilpst EKL 39.–42. panta vai EKL 49.–55. panta piemērošanas jomā¹⁷.

19. Savukārt Tiesa vairākkārt ir atzinusi minēto tiesību normu piemērošanas jomas ierobežošanu gadījumos, kad attiecīgo sportu reglamentējošo tiesisko regulējumu attaisno “nesaimnieciski apsvērumi, kas izriet no [sporta] spēļu rakstura un īpašā konteksta un kuri attiecas [...] vienīgi uz pašu sportu”¹⁸. Šajos gadījumos uzskatu, ka Tiesa ir ieviesusi vispārpiemērojamu izņēmumu, kuru nevar ierobežot, kā to uzskata prasītāji, ar sporta komandu sastāva izveidošanu.

20. Šādos apstākļos uzskatu, ka Pirmās instances tiesa apstrīdētā sprieduma 40. un 41. punktā pareizi varēja uzskatīt, ka EKL 39. un 49. pantā paredzētais aizliegums ir

17 — Skat. it īpaši iepriekš minētos spriedumus lietā *Walrave un Koch* (4. un 5. punkts), kā arī lietā *Bosman* (73. punkts) un 1976. gada 14. jūlija spriedumu lietā 13/76 *Donà* (*Recueil*, 1333. lpp., 12. un 13. punkts).

18 — Skat. it īpaši iepriekš minētos spriedumus lietā *Donà* (14. un 15. punkts), kā arī lietā *Bosman* (76. un 127. punkts) un 2000. gada 13. aprīļa spriedumu lietā C-176/96 *Lehtonen un Castors Braine* (*Recueil*, I-2681. lpp., 34. punkts).

16 — Skat. Komisijas atbildes rakstu uz apelāciju (16.–28. punkts), kā arī Somijas Republikas iestāšanās rakstu (8. punkts).

piemērojams noteikumiem, kuri attiecas uz saimniecisku darbību, kuru var atspoguļot sportiska darbība, bet "neattiecas uz noteikumiem, kas reglamentē tikai sportu, t.i., noteikumiem, kas attiecas tikai uz tādiem jautājumiem, kas saistīti ar sportu, un kam kā tādiem nav nekādas saistības ar saimniecisku darbību"¹⁹.

21. Līdz ar to uzskatu, ka pirmais pamats nav pamatots un tādējādi ir noraidāms.

B — *Par otro pamatu*

22. Izvirzot otro pamatu, prasītāji apstrīd Pirmās instances tiesas argumentāciju, sāksnā ar kuru antidopinga tiesiskajam regulējumam pēc sava rakstura nav nekādas saistības ar saimniecisku darbību un līdz ar to tas neietilpst Līguma piemērošanas jomā. Šī pamata atbalstam viņi izvirza divus argumentus.

23. Pirmkārt, Pirmās instances tiesas argumentācija pamatojās uz pretrunīgiem motīviem vai arī tai bija nepietiekams pamatojums. Pirmās instances tiesa apstrīdētā sprie-

duma 44. un 47. punktā apstiprināja, ka antidopinga tiesiskajam regulējumam nebija nekāda saimnieciska mērķa. Savukārt šī sprieduma 57. punktā tā atzina, ka SOK, pieņemot šādu tiesisko regulējumu, iespējams, vēlējas nodrošināt Olimpisko spēļu ekonomisko potenciālu. Turklāt minētā sprieduma 45. punktā Pirmās instances tiesa mākslīgi nošķīra sportiskas aktivitātes saimniecisko un nesaimniecisko dimensiju.

24. Otrkārt, Pirmās instances tiesa pieļāva kļūdu, pamatojoties uz judikatūru, kas izriet no iepriekš minētajiem spriedumiem lietā *Walrave un Koch*, lietā *Donà*, kā arī apvienotajās lietās *Deliège*, lai uzskatītu, ka antidopinga tiesiskais regulējums neietilpst EKL 49., 81. un 82. panta piemērošanas jomā. Prasītāji uzskata, ka antidopinga noteikumi atšķiras no tiesiskā regulējuma par valsts futbola komandu sastāvu (iepriekš minētie spriedumi lietā *Walrave un Koch*, kā arī lietā *Donà*) un par atlētu atlasī augsta līmeņa sacensībām (iepriekš minētais spriedums apvienotajās lietās *Deliège*).

25. Es, tāpat kā Komisija un Somijas Republika, uzskatu, ka arī šis pamats ir noraidāms²⁰.

19 — Apstrīdētā sprieduma 41. punkta pirmais teikums.

20 — Skat. Komisijas atbildes rakstu uz apelāciju (29.–41. punkts) un Somijas Republikas iestāšanās rakstu (11.–13. punkts).

26. Manuprāt, prasītāju arguments par to, ka Pirmās instances tiesa apstrīdētā sprieduma 44. un 47. punktā, no vienas puses, un šī sprieduma 57. punktā, no otras puses, nonāk pretrunā, ir nepamatots.

27. Pirmās instances tiesa, apstrīdētā sprieduma 44. punktā atzīstot, ka “augsta līmeņa sports lielā mērā ir kļuvis par saimniecisku darbību”, turpinājumā norādīja, ka kampaņas pret dopingu mērķis vispirms ir aizsargāt sporta ētiskās vērtības, kā arī sportistu veselību. Apstrīdētā sprieduma 57. punktā ietvertā atsauce uz saimnieciskiem mērķiem, kurus, iespējams, vēlētos sasniegt SOK, manuprāt, nav pietiekama, lai pierādītu pretrunu Pirmās instances tiesas argumentācijā.

28. Ņemot vērā komerciālo un finansiālo ieguldījumu, kas aptver augsta līmeņa sportu, es uzskatu, ka tādām tiesiskajām regulējumiem, kas reglamentē tikai sportu, kā antidopinga tiesiskajam regulējumam var būt neiespējami, ka tam nav nekādas saimnieciskas intereses. Tomēr, manuprāt, šī interese ir tikai papildu un nevar antidopinga tiesiskajam regulējumam atņemt tā tikai sportu reglamentējošo raksturu. Kā to pareizi norādīja Komisija, prasītāju arguments sporta darbības nedalāmības aizsegā patiesībā izceļ papildu aspektu — saimniecisko dimen-

siju —, lai nodrošinātu Līguma noteikumu visaptverošu piemērošanu profesionālā vai pusprofesionālā sportā²¹.

29. Es uzskatu, ka prasītāju arguments par to, ka Pirmās instances tiesa nevarēja atbilstoši atsaukties uz iepriekš minētajiem spriedumiem lietā *Walrave* un *Koch*, lietā *Donà*, kā arī apvienotajās lietās *Deliège*, arī ir nepamatots. Šķiet, ka prasītāji ir ļoti šauri lasījuši šos spriedumus, jo, manuprāt, Tiesa šajās lietās vispārīgi izslēdza noteikumus, kas reglamentē tikai sportu, no EKL 39. un 49. panta piemērošanas jomas. Prasītāji šādi mēģina pierādīt mākslīgu atšķirību starp šajās lietās izvērtētajiem noteikumiem un strīdīgo tiesisko regulējumu.

30. Lidz ar to es Tiesai iesaku noraidīt otro pamatu kā nepamatotu.

C — Par trešo pamatu

31. Izvirzot trešo pamatu²², prasītāji būtībā uzskata, ka Pirmās instances tiesa pieļāva

21 — Atbildes raksts uz apelāciju (35. punkts).

22 — Apelācijas sūdzība (40.–53. punkts).

klūdu, apstrīdētā sprieduma 48. punktā secinot, ka strīdīgajam tiesiskajam regulējumam nav nekādas saistības ar saimniecisku darbību un līdz ar to tas neietilpst EKL 49., 81. un 82. panta piemērošanas jomā.

32. Es saprotu, ka prasītāji šī pamata atbalstam min divus argumentus.

33. Vispirms viņi apstrīd Pirmās instances tiesas apstrīdētā sprieduma 49. un 55. punktā veikto analīzi, saskaņā ar kuru strīdīgā tiesiskā regulējuma pārmērīgais raksturs, ja tas tiktu konstatēts, neatņemtu tam tikai sportu reglamentējošu raksturu. Prasītāji uzskata, ka šī analīze ne vien pamatojas uz pretrunīgu un nepietiekamu pamatojumu, bet arī ir pretrunā Tiesas judikatūrai, kas ieviesta iepriekš minētajos spriedumos apvienotajās lietās *Deliège* un lietā *Wouters* u.c.²³.

34. Turpinājumā prasītāji norāda, ka Pirmās instances tiesa ir pēc būtības izdarījusi

nepareizu secinājumu, apstrīdētā sprieduma 55. punkta otrajā teikumā uzskatot, ka strīdīgais tiesiskais regulējums ir antidopinga noteikums, lai arī, kā uzskata prasītāji, ar šo tiesisko regulējumu noteiktā robeža var tikt sasniegta ar fizisku piepūli un/vai nestimulējošu produktu, tādu kā nekastrēta kuīļa gaļa, lietošanu uzturā.

35. Tāpat kā Komisija, es uzskatu, ka šis pamats ir jānoraida²⁴.

36. Jākonstatē, ka prasītāji patiesībā apstrīd ar strīdīgo tiesisko regulējumu noteikto 2 nanogramu uz urīna mililitru pieļaujamības robežu un mēģina likt Tiesai vēlreiz izvērtēt Pirmās instances tiesas veikto faktu novērtējumu.

37. Taču, kā izriet no EKL 225. panta 1. punkta un no Tiesas Statūtu 58. panta, apelācijas sūdzību var pamatot tikai ar pamatiem, kas attiecas uz tiesību jautājumu neievērošanu, un ir izslēgta jebkāda faktu izvērtēšanas iespēja. No pastāvīgās judikatūras izriet, ka, izvērtējot apelācijas sūdzību, Tiesai nav jālemj par Pirmās instances tiesas veikto faktu un pierādījumu vērtējumu, ja vien šī tiesa nav acimredzami sagrozījusi minētos faktus²⁵.

23 — Prasītāji it īpaši atsaucas uz iepriekš minētā sprieduma apvienotajās lietās *Deliège* 69. punktu, kā arī iepriekš minētā sprieduma lietā *Wouters* u.c. 97.–109. un 123. punktu.

24 — Atbildes raksts uz apelāciju (42.–56. punkts).

25 — Šajā sakarā skat. it īpaši 2004. gada 29. aprīļa spriedumu lietā C-470/00 P Parlaments/*Ripa di Meana* u.c. (*Recueil*, I-4167. lpp., 40. punkts un minētā judikatūra).

38. Turklāt es uzskatu, ka Tiesai, izvērtējot apelācijas sūdzību, kas iesniegta, apstrīdot Pirmās instances tiesas spriedumu, nav jālemj par SOK pieņemta noteikuma zinātnisko pamatotību vai nepamatotību kampaņā pret dopingu.

39. Šādos apstākļos un, ņemot vērā, ka prasītāji nav pierādījuši, kā arī nav pat patiesībā apstrīdējuši faktu sagrozišanu, es iesaku Tiesai atzīt trešo pamatu par acīmredzami nepieņemamu un to noraidīt.

D — *Par ceturto pamatu*

40. Izvirzot ceturto pamatu²⁶, prasītāji apstrīd apstrīdētā sprieduma 61., 62. un 64. punktu, kuros Pirmās instances tiesa uzskatīja, ka nebija nepieciešams Komisijas veiktais strīdīgā tiesiskā regulējuma vērtējums atbilstoši analīzes metodei, kas ieviesta iepriekš minētajā spriedumā lietā *Wouters* u.c.

41. Šī pamata atbalstam prasītāji norāda trīs iebildumus par, pirmkārt, kļūdainu vērtē-

jumu attiecībā uz tādas analīzes metodes piemērošanas atbilstību, kas ieviesta iepriekš minētajā spriedumā lietā *Wouters* u.c., otrkārt, strīdīgā lēmuma patiesās jēgas sagrozišanu un, treškārt, tiesību uz aizstāvību pārkāpumu.

1) Par Pirmās instances tiesas kļūdainu vērtējumu attiecībā uz tādas analīzes metodes piemērošanu, ko Tiesa ieviesa iepriekš minētajā spriedumā lietā *Wouters* u.c.

42. Prasītāji būtībā pārmet Pirmās instances tiesai, ka tā apstrīdētā sprieduma 65. un 66. punktā ir uzskatījusi, ka šī lieta atšķiras no lietas, kas bija pamatā iepriekš minētajam spriedumam lietā *Wouters* u.c., jo strīdīgais tiesiskais regulējums attiecas uz tādu uzvedību — dopinga lietošanu —, ko nevar pielīdzināt uzvedībai tirgū, un tas ir piemērojams tādai darbībai — sportam —, kam pēc tā būtības nav nekādas saistības ar saimniecisku darbību. Prasītāji uzskata, ka Tiesas ieviestie kritēriji minētajā spriedumā bija pilnībā pārņemami šajā lietā.

43. Es uzskatu, ka šis iebildums nav pamatots.

44. Faktiski pietiek atgādināt, ka iepriekš minētajā spriedumā lietā *Wouters* u.c. apspriestais tiesiskais regulējums attiecās uz

26 — Apelācijas sūdzība (54.–64. punkts).

uzvedību tirgū, proti, sakaru nodibināšanu starp juristiem un grāmatvežiem, un tas bija piemērojams darbībai, kas pēc tās būtības ir saimnieciska, proti, juristu darbībai. Savukārt, tā kā strīdīgais tiesiskais regulējums pēc sava rakstura ir tikai sportu reglamentējošs un tam nav nekādas saistības ar saimniecisku darbību, manuprāt, Pirmās instances tiesa pareizi varēja uzskatīt, ka šī tiesiskā regulējuma izvērtēšana, pamatojoties uz šajā spriedumā ieviestiem kritērijiem, nebija nepieciešama.

2) Par to, ka Pirmās instances tiesa sagrozīja strīdīgā lēmuma patieso jēgu

45. Prasītāji pārmet Pirmās instances tiesai, ka tā ir lēmusi, ka Komisijas veiktais strīdīgā tiesiskā regulējuma vērtējums, ņemot vērā konkurences noteikumus, ir izvērtēts tikai "pakārtotā" veidā vai "pilnīguma dēļ". To darot, Pirmās instances tiesa sagrozīja strīdīgā lēmuma patieso jēgu.

46. Jāatgādina — kaut arī Pirmās instances tiesa ir vienīgā, kuras kompetencē ir izvērtēt tai iesniegtos faktus — jautājumu par šo faktu sagrozīšanu vai apstrīdētā akta patiesās jēgas sagrozīšanu var iesniegt izskatīšanai

Tiesā apelācijas ietvaros²⁷. Pamata par apstrīdētā akta patiesās jēgas sagrozīšanu mērķis ir likt konstatēt, ka Pirmās instances tiesa ir izmainījusi apstrīdētā akta jēgu, saturu vai piemērošanas jomu. Sagrozīšanu var radīt arī akta satura izmaiņas²⁸, tā būtisku aspektu neņemšana vērā²⁹ vai tā konteksta neņemšana vērā³⁰.

47. Tā kā šis iebildums ir par strīdīgā lēmuma patiesās jēgas sagrozīšanu, tas saskaņā ar Tiesas judikatūru ir pieņemams.

48. Tomēr es uzskatu, ka šis iebildums nav pamatots.

49. Jāatgādina, ka šādai sagrozīšanai acimredzamā veidā ir jāizriet no lietas materiāliem, lai nevajadzētu vēlreiz izvērtēt faktus un

27 — Skat. it īpaši 1998. gada 28. maija spriedumu lietā C-8/95 P *New Holland Ford*/Komisija (*Recueil*, I-3175. lpp., 26. punkts) un 1999. gada 9. septembra spriedumu lietā C-257/98 P *Lucacconi*/Komisija (*Recueil*, I-5251. lpp., 45.–47. punkts), kā arī 2000. gada 27. janvāra rīkojumu lietā C-341/98 P *Proderes*/Komisija (Krajumā nav publicēts, 28. punkts) un 2004. gada 9. jūlija rīkojumu lietā C-116/03 P *Fichtner*/Komisija (Krajumā nav publicēts, 33. punkts).

28 — Šajā sakarā skat. it īpaši 2003. gada 11. septembra spriedumu lietā C-197/99 P *Belģija*/Komisija (*Recueil*, I-8461. lpp., 67. punkts).

29 — Šajā sakarā skat. it īpaši 2001. gada 11. aprīļa rīkojumu lietā C-459/00 P(R) *Komisija/Trenker* (*Recueil*, I-2823. lpp., 71. punkts).

30 — Šajā sakarā skat. it īpaši 2003. gada 3. aprīļa spriedumu lietā C-277/01 P *Parlaments/Samper* (*Recueil*, I-3019. lpp., 40. punkts).

pierādījumus³¹. Taču Pirmās instances tiesas vērtējums apstrīdētā sprieduma 61., 62. un 64. punktā par strīdīgo lēmumu, manuprāt, nav acimredzamā veidā sagrozījis tā patieso jēgu.

50. Faktiski šī lēmuma vienkārša izlasīšana ļauj pamanīt, ka Komisija principā pareizi uzskatīja, ka strīdīgā tiesiskā regulējuma pieņemšana neietilpst SOK saimniecisko darbību sfērā³². Manuprāt, un kā to norāda Komisija³³, Komisija tikai pakārtotā veidā izvērtēja, vai ar šo tiesisko regulējumu radītie iespējamie ierobežojumi varētu būt pamatoti saskaņā ar kritērijiem, kas ieviesti iepriekš minētajā spriedumā lietā *Wouters* u.c.³⁴.

51. Turklāt jākonstatē, ka prasītāji tikai apstrīd Pirmās instances tiesas vērtējumu un neiesniedz nevienu pierādījumu, lai norādītu uz acimredzamas kļūdas esamību.

31 — Skat. it īpaši iepriekš minēto spriedumu lietā *New Holland Ford*/Komisija (72. un 73. punkts).

32 — Strīdīgais lēmums (38. punkts).

33 — Atbildes raksts uz apelāciju (62. punkts).

34 — Strīdīgais lēmums (42.–55. punkts).

3) Par prasītāju tiesību uz aizstāvību pārkāpumu, ko izdarījusi Pirmās instances tiesa

52. Prasītāji uzskata, ka Pirmās instances tiesa, uzskatot, ka nav jāizvērtē strīdīgais regulējums, ņemot vērā konkurences noteikumus, neļāva viņiem izteikties par jautājumu, vai šis tiesiskais regulējums ir tikai sportu reglamentējošs tiesiskais regulējums, kas neietilpst EKL 49., 81. un 82. panta piemērošanas jomā.

53. Es uzskatu, ka šis iebildums arī nav pamatots un ir noraidāms. Tāpat kā uzskata Komisija, jāuzskata, ka prasītāji varēja iesniegt savus argumentus ne vien Komisijā ierosinātajā procesā, bet arī rakstveida un mutvārdu procesos, kas notika Pirmās instances tiesā³⁵.

54. Ņemot vērā iepriekš minēto, es līdz ar to iesaku Tiesai noraidīt ceturto pamatu kā nepamatotu.

35 — Atbildes raksts uz apelāciju (65.–72. punkts).

V — Secinājumi

55. Ņemot vērā visus iepriekš minētos apsvērumus, es līdz ar to iesaku Tiesai noraidīt apelācijas sūdzību un saskaņā ar Tiesas Reglamenta 69. un 118. pantu piespriest Dāvidam Mekam-Medinam un Igoram Maicenam atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, izņemot personas, kas iestājusies lietā, norādītos tiesāšanās izdevumus.